

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΡΩΤΟΠΟΡΙΑ

Ν° 39
28 ΜΑΡΤΗ
ΔΡΧ. 20

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗΣ

Σ' ΑΥΤΟ ΤΟ ΦΥΛΛΟ

* ΚΙΝΑ:
Η ΑΝΤΙΣΤΟΦΗ ΜΕΓΑΛΗ
ΠΟΡΕΙΑ

ΣΕΛ. 7-9

* ΙΣΠΑΝΙΑ:
ΣΥΝ ΠΡΑΞΙΚΟΠΗΜΑ

ΣΟΒΙΕΤΟ-ΕΝΩΤΙΚΟ

ΣΕΛ. 10-11

Ο ΒΕΙΓΜΟΣ ΠΕΡΑΙΩΣΕ...

ΤΑ "ΧΕΡΙΑ ΠΑΝΩ" ΕΤΙΜΟΝ ΠΟΛΗ. ΜΕΝΟΥΝ!

ΣΥΝΔΕΔΩΜΕΝΟ ΤΗΣ ΓΕΣΣΕ: ΟΧΙ
ΣΤΗ ΣΥΓΚΡΑΝΗΣΗ ΜΕ ΤΟΥΣ
ΕΡΓΑΤΟΠΛΟΥΤΕΣ

ΣΕΛ. 2

ΚΙΝΑ: η αντιστροφή μεγάλη πορεία

Όπως φάνηκε για άλλη μια φορά με άφορη την όλη του Πεκίνου, η περίοδος της Πολιτιστικής Έπανάστασης στην Κίνα παραμένει στο επί κεντρο μιας διαμάχης που είναι πά ντα ανοιχτή μέσα στο κίνημα.

Από την μία μεριά υπάρχει ένα κοινό μέτωπο των πιο ετεροκλητών δυνάμεων που συμφωνούν στην καταδίκη της Πολιτιστικής Έπανάστασης: από το βήμα του 26ου Συνεδρίου του ΚΚΣΕ ο Μπρέζνιεφ σημείωσε με ικανοποίηση ότι η σημερινή ηγεσία της Κίνας θεωρεί την περίοδο της Πολιτιστικής σαν περίοδο "φεουδαρχίας και φασισμού" και ότι ο ίδιος δεν έχει τίποτα να προσθέσει σ' αυτόν τον χαρακτηρισμό. Την ίδια, περίπου άποψη υποστηρίζει και ο αστικός τύπος αλλά και τα εθνικονομιστικά κόμματα που προχωρούν στην

ομαλοποίηση των σχέσεων τους με το ΚΚΚίνας τώρα που απομακρύνονται.

Από την άλλη μεριά ένα μεγάλο κομμάτι αγωνιστών της επαναστατικής άριστερας σε πολλές χώρες του κόσμου, ιδιαίτερα το κομμάτι που διαμορφώθηκε στην Εύρπη με τζάμπ του 68 και που δέχτηκε την επίδραση της Πολιτιστικής Έπανάστασης, σε όλη της την δόξα, θεωρούν την Πολιτιστική Έπανάσταση σαν ιστορική εμπειρία-σημείο αναφοράς που ξεχωρίζει τις αστικές κρατικοκαπιταλιστικές αντιλήψεις από τις επαναστατικές προλεταριακές.

Αυτόσο, σήμερα πιά είναι φανερό ότι η άριστη άποδοχή της Πολιτιστικής Έπανάστασης σαν σημείον αναφοράς δεν μπορεί να καλύψει τα ερωτήματα που βάζει η ιστορική εξέλιξη στην λαϊκή Κίνα. Πρώτα από

όλα υπάρχει το ερώτημα σχετικά με το τί καθεστώς επικρατούσε στην Κίνα στην περίοδο από την άπελευθέρωση (1949) μέχρι την Πολιτιστική (1966): ήταν ένα σοσιαλιστικό καθεστώς που κινδύνευε να ανατραπεί από την εμφάνιση μιας αράξιας "οπαδών του καπιταλιστικού δρόμου" μέσα στο κόμμα και το κράτος ή ήταν ένα κρατικοκαπιταλιστικό καθεστώς που έπρεπε να ανατραπεί για να πάρουν οι μάζες την εξουσία στα χέρια τους; Πρόκειται για ένα ερώτημα καθοριστικό για κάθε απόπειρα ανάλυσης της Πολιτιστικής Έπανάστασης, για κάθε προσπάθεια κριτικής εκτίμησης των στόχων, των διακηρύξεων και της πρακτικής της.

Συνδυασμένο μ' αυτό είναι και το ερώτημα σχετικά με τα αίτια της ήττας της Πολιτιστικής Έπανάστασης

Βεβαιώνοντας από την διαπίστωση ότι με την επικράτηση των Χούα-Κούο - Φένγκ και Τένγκ-Χαϊό-Πίνγκ η Κίνα προχωρεί σε μια χωρίς προσημίματα κρατικοκαπιταλιστική ανάπτυξη, είμαστε υποχρεωμένοι να αναρωτηθούμε γιατί υπήρξε μια τέτοια εξέλιξη; Πρόκειται για την ήττα μιας επαναστατικής απόπειρας που έστω και νικημένη πλουτίζει τις παραδόσεις του επαναστατικού κινήματος, μιάν εμπειρία ανάλογης ιστορικής αξίας με την Παρισινή Κομμούνια, όπως ληγοί ζονται οι οπαδοί της Πολιτιστικής Έπανάστασης; Η μήπως η ίδια η γραμμή της Πολιτιστικής δεν έφευγε από τα πλαίσια μιας κρατικοκαπιταλιστικής λογικής ούτε στην θεωρία ούτε στην πράξη;

Σ' αυτά τα ερωτήματα θα προσπαθήσουμε να θέσουμε πρώτες απαντήσεις σ' αυτό το κείμενο.

ΑΠΟ ΤΟ ΑΝΤΙΔΙΔΙΚΟ ΕΙΝΑ ΝΕΑ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ.

Η νύκτα του Λαϊκού Απελευθερωτικού Στρατού το 1949 έφερε στην εξουσία το Κομμουνιστικό Κόμμα Κίνας μ' ένα πρόγραμμα ολόκληρης μιάς "Νέας Δημοκρατίας". Για τον χαρακτήρα του καθεστώτος της Νέας Δημοκρατίας μας πληροφορεί με σαφήνεια ο ίδιος ο Μάο στα κείμενά του "Η Κινεζική Έπανάσταση και το Κινεζικό ΚΚ" και "Για την Νέα Δημοκρατία" (βλέπε διαλεχτά έργα του Μάο τ. 2ος). Πρόκειται για ένα καθεστώς "μεταβατικού χαρακτήρα" που στην γέννηση σε μια διαταξική συμμαχία εργατών, αγροτών, μικροαστών και μερτών της αστικής τάξης κέρνει με τρα αντίστοιχων - αντιφεουδαρχικών χαρακτήρα. Αυτό το "μεταβατικό καθεστώς" και αυτά τα μέτρα αν ούλων την εξέλιξη προοπτική:

"Ένας όρισμένος βαθμός καπιταλιστικής ανάπτυξης θα είναι το αναπόφευκτο αποτέλεσμα της νύκτας της Δημοκρατικής Έπανάστασης στην οικονομικά καθυστερημένη Κίνα. Αυτό, ωστόσο, θα είναι μια μόνο πλευρά του αποτελέσματος της Κινεζικής Έπανάστασης και όχι ολόκληρη η εικόνα. Η συνολική εικόνα θα εμφανίσει την εξέλιξη σοσιαλιστικών μαζών με τους καπιταλιστικούς παράγοντες. Ποιοί θα είναι οι σοσιαλιστικοί παράγοντες; Η άξονομένη σχετική σπουδαιότητα του προλεταριάτου και του κομμουνιστικού κόμματος ανάμεσα στις πολιτικές δυνάμεις της χώρας, ο ήγετικός ρόλος του προλεταριάτου και του Κομμουνιστικού Κόμματος, τον όποιο ή αγροτιά, ή διανοητική και οι μικροαστοί των πόλεων ήδη αποδέχονται ή είναι δυνατόν να αποδεχτούν" καθώς και ο κρατικός τομέας της οικονομίας που θα είναι ιδιοκτησία της δημοκρατικής δημοκρατίας και ο συνεργατικός τομέας της οικονομίας που θα είναι ιδιοκτησία του εργαζόμενου λαού. Όλα αυτά θα αποτελούν σοσιαλιστικούς παράγοντες. Με την προσθήκη του εννοϊκού διεθνούς περιβάλλοντος, οι παράγοντες αυτοί καθιστούν πολύ πιθανή την προοπτική της αστικοδημοκρατικής επανάστασης της Κίνας θα αποβύγει τελικά ένα καπιταλιστικό κέλλον και θα απολαύσει τελικά ε-

να σοσιαλιστικό" (Μάο, Διαλεχτά, τ. 2ος, σελ. 329-330 στην αγγλική έκδοση).

Πραγματικά η νύκτα του Λαϊκού Στρατού σήμανε την εφαρμογή σειράς ρυθικών μέτρων ενάντια στα φεουδαρχικά στοιχεία και την άποικιοκρατία στην Κίνα. Όμως αυτή η διαδικασία της εθνικής-δημοκρατικής επανάστασης στη Κίνα, οδήγηθηκε σε μια διαφορετική "μετάβαση". Το μεταβατικό στάδιο που προβλεπήσθερα τηγική του Μάο ανάμεσα στις δυο επαναστάσεις αντί να οδήγησει στην βαθμιαία εμφάνιση "σοσιαλιστικών παραγόντων" οδήγησε στην ανάληψη των καθηκόντων της οικονομικής ανάπτυξης της Κίνας από το κράτος της "Νέας Δημοκρατίας". Συγκεκριμένα:

Πρώτο: Άκόμα και οι "πατριωτικές" μερίδες της κινεζικής αστικής τάξης αποδεχτήκαν πολύ λιγότερο επαναστατικές από όσο έλπιζε ο Μάο (βλέπε πχ στο κείμενο "Για την Νέα Δημοκρατία", Διαλεχτά τ. 2ος σελ. 348 όπου εκφράζει την άποψη ότι η κινεζική αστική τάξη είναι κλειστά επαναστατική από ήταν η αστική τάξη στη Ρωσία). Η ολοκλήρωση της εθνικής και δημοκρατικής επανάστασης παρά την άρνηση των φεουδαρχικών και άποικιοκρατικών εμπόδων δεν οδήγησε σε καπιταλιστική ανάπτυξη γιατί όλες οι μερίδες της αστικής τάξης αισθάνθηκαν ότι ήδυναμική μιας επαναστατικής διαδικασίας θα είχε φυσιολογικά αυτές σε έκδομο στόχο. Η σκέψη τους δεν ήταν πώς να επενδύσουν τα κεφάλαια τους αλλά πώς να τα φυγαδεύσουν. Η διαταξική συμμαχία που έβγαλε πέρα νικηφόρα την αντίσταση του σφαιρακωνέζους και τον εμφύλιο πόλεμο οδήγηθηκε πολύ γρήγορα σε ρήξη και η νεαρή (τότε) Δημοκρατία αναγκάστηκε να προχωρήσει σε κρατικοποιήσεις.

Δεύτερο: Όμως η σύγκρουση αυτή και η διάλυση του ιδιωτικού τομέα της οικονομίας δεν σήμανε την έξοδο του προλεταριάτου στο προσκήνιο. Η εργατική τάξη, που ήδη σε ολόκληρη την περίοδο μετά την ήττα του 1927 είχε παίζει περιορισμένο

ρόλο, παρέμεινε στο περιθώριο των εξελίξεων: η απαλοτόρωση των ιδιωτών καπιταλιστών έγινε χωρίς την πραγματική κινητοποίηση των εργατών, χωρίς την εμφάνιση οποιασδήποτε μορφής εργατικής δημοκρατίας. Η σχέση ανάμεσα στο κράτος που προχώρησε στις κρατικοποιήσεις και στην εργατική τάξη παρέμεινε σχέση εξωτερική. Το κράτος συνέχισενά έχει τα χαρακτηριστικά του στάδίου της Νέας Δημοκρατίας, δηλαδή δικούς του μηχανισμούς κίνησης και έξω από την εργατική τάξη, όπου είχαν "μερίδιο" (ή έκφραση είναι του Μάο) όλες οι τάξεις της Νεο-δημοκρατικής συμμαχίας.

Ούσιαστικά η εργατική τάξη κέρρασε από μια περίοδο αυτοσυγκράτησης για να κερδοσύν οι καπιταλιστές να λειτουργήσουν στα πλαίσια του νέου καθεστώτος, κατευθείαν σε μια νέα περίοδο αυτοσυγκράτησης χάρι του "σοσιαλιστικού τομέα". Η επίσημη πολιτική του ΚΚ, μια πρώτη περίοδο στις πόλεις που άπελευθέρωνε ο λαϊκός στρατός, συνιστούσε στους εργάτες να αποφεύγουν να κινηθούν ενάντια στους εργοδότες τους για να μην διαταραχτεί η συμμαχία, κέρρασε απότομα σε νέους στόχους: η κύρια αντίφαση πλέον ήταν "ανάμεσα στις σοσιαλιστικές σχέσεις παραγωγής και στο χαμηλό επίπεδο των παραγωγικών δυνάμεων" (βλέπε σχετικά και το βιβλίο των Μπετελέμ, Σαριέρ, Μαρκίτσο "Η ολόκληρη του σοσιαλισμού στην Κίνα" σελ 16-17 στην γαλλική έκδοση) και επομένως η βασική μάχη ήταν η μάχη της παραγωγής.

Τρίτο: Ο αναμφισβήτητος ήγεμονικός ρόλος του ΚΚΚίνας σε όλες αυτές τις εξελίξεις δεν αποτέλεσε παράγοντα που έδινε κάποιο σοσιαλιστικό προσανατολισμό. Αυτό ήταν αποτέλεσμα όχι μόνο στρατηγικής του ΚΚΚίνας, που αντιλαμβάνονταν το σοσιαλιστικό μετασχηματισμό σαν διαδικασία βαθμιαίας επέκτασης των "σοσιαλιστικών παραγόντων" μέσα στο νέο-δημοκρατικό καθεστώς, αλλά και της ίδιας της σχέσης του ΚΚΚίνας με τις κοινωνικές τάξεις, όπως διαμορφώθηκε ιστορικά από το 1927 μέχρι το 1949. Η ήττα της επανά-

στασης του 1927 άφησε το προλεταριάτο εξουθενωμένο πολιτικά (και τα πρωτόπορα στοιχεία του εξουθενωμένα και φυσικά) για μεγάλο διάστημα. Η ανασυγκρότηση του ΚΚ έγινε μακριά από τις πόλεις και τους εργάτες, στην βάση του αγροτικού τάφκου: στηρίγμα της δεν ήταν οι πρωτόποροι εργάτες αλλά η προοδευτική διανομή και τα ριζοσπαστικά μικροαστικά στρώματα που στράφηκαν στους αγρότες και έγιναν οι οργανωτές, καθοδηγητές και διοικητές της αγροτιάς στις κόκκινες βάσεις και στον λαϊκό στρατό. Στην συνέχεια η μαζικοποίηση και η ανάδειξη του ΚΚ σε μαζικό κόμμα σε κανεθλική κλίμακα έγινε την περιοδοστή αντίστασης στην γιαπωνέζικη κατοχή: στα τέλη του 1944 το Κόμμα υπολόγιζε ότι το 93% των μελών του είχαν ενταχθεί μετά το ξέσπασμα του πολέμου. Ούσιαστικά τη κρίσιμη αυτή περίοδο η διαταξική συμμαχία που προωθούσε το πρόγραμμα του Κόμματος έγινε πραγματικότητα και η μόνη πολιτική δύναμη που υπήρχε να εκφράσει όλες τις κοινωνικές δυνάμεις της συμμαχίας ήταν το Κόμμα το Κομμουνιστικό Κόμμα. Η ριζοσπαστική εθνικιστική πτέρυγα της διανοήσης και των μικροαστών δεν αποτέλεσε ξεχωριστή πολιτική δύναμη-σύμμαχο του ΚΚ αλλά εκφράστηκε μέσα από αυτό. Για όλους αυτούς τους λόγους το ΚΚ το 1949 ήταν άλλο πράγμα από το ΚΚ του 1927: δεν ήταν πλέον κόμμα της εργατικής τάξης αλλά κόμμα "κάνο" νάνοσωματώσει την εργατική τάξη σε μιάπροσπάθεια αυτόδύναμης οικονομικής ανάπτυξης της Κίνας. Και βέβαια μετά το κέρραση της εξουσίας, με την απορρόφηση μέσα στο κομμά στελεχών από την κυβερνητική γρασοκρατία, τη διαχείριση των επιχειρήσεων (και αντίστοιχα, με την ανάληψη της διαχείρισης της κρατικής γρασοκρατίας από κομματικά στελέχη) η μετέλιξη του ΚΚΚίνας κίνει ποιοτική άλμα: οι συνιστώσες της νεο-δημοκρατικής διαταξικής συμμαχίας αρχίζουν να αποκτούν ιδιαίτερο στόχο που τις συνενώνει σε νέα κυρίαρχη τάξη-την διευρυμένη αναπαραγωγή του κρατικού κεφαλαίου.

**Εργατική
πρωτοπορία**
ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΣΟΚΙΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΕΡΓΑΖΙΩΝ

«ΤΟΥΤΕΣ ΟΙ ΦΥΛΑΚΕΣ ΜΥΡΙΖΟΥΝ ΑΙΜΑ...»

«Καταγγέλλουμε αυτό το "έγκλημα"»

Ένας συγκρατούμενος μας πέθανε ευλασμένος από το κρύο, άρρωστος μόνος, στο ύπνελο κολαστήρι της σύγχρονης Ιερής εξέτασης. Υπάρχουν φορές που οι λέξεις δεν έχουν όση δύναμη χρειάζεται για να εκφράσουν το περιεχόμενό τους. Ιδιαίτερα όταν εξοικιωθήκαμε με αυτές σκηθίζοντας την κτηνώδη βία, δίνοντας την σιωπηρή συγκατάθεσή μας στην αυτή πραγματώνεται μέσα από το ίδιο το κράτος, αυτό που από τότε αποτελέσμά του πάνω μας είναι για το πιο οργανωμένο συνδικάτο του έγκληματος. Πώς να μεταδώσεις σε τρεις άραδες όλο το μέγεθος της φρίκης, του τρόμου, της όργης και της πίκρας που νοιώθει ένας φυλακισμένος μόλις μερικές δεκάδες μέτρα πιο πέρα από τα τείχη που μάρκωρίζουν από τον τόπο της εκτέλεσης.

Κάθε μέρα ο μπαμπούλας της μεταγωγής, ο μπαμπούλας του ψυχιατρίου κρέμεται πάνω από τα κεφάλια μας. Μας άραζουν όπως τα κοτόπουλα που τρώουν για σφαγή. Τα στέλνουν για σφαγή. Η αντίστικτώδικη αυτομόνιά μας στους μηχανισμούς της φυλακής που στοχεύουν να συνθλίψουν κάθε ανθρώπινη υπόσταση είναι πρόφαση για την εξόντωσή μας, ήθικη, σωματική. Ο θεοφιλιδής δεν είναι φυλακή. Παρότι τα τείχη για να ξεψυχίσει τελικά στα χέρια των δεσμοφυλάκων του Καταγγέλλουμε τους ήθικους άτουργούς στο θάνατό του το Υπουργείο Δικαιοσύνης, τον Διευθυντή των ΚΔΦΚ Κρηνή, τον Ιατροδικαστή Γεωργάλο το κράτος τους που υποβιβάζει τόσο πολύ την ανθρώπινη ζωή. Για ό τους άλλους, όλους εμάς που βρισκόμαστε δεσμώτες σ' αυτό το κολαστήριο, ή ήθικη άτουργία σ' ένα έγκλημα τιμωρείται περισσότερο από τη "φυσική" άτουργία. Το ίδιο απαιτούμε και από τους ενόχους που έζησαν στην άτοκτονία τον Γεώργιο Ξυράφη.

Γράμμα από τη φυλακή

Για πρώτη φορά οι άντιδράσεις μέσα και έξω από τις φυλακές απέναντι στην εξόντωση των κρατουμένων άρχίζουν να σπάνε τα τείχη, άν όχι της φυλακής τουλάχιστον της σιωπής που τα περιβάλλει. Για πρώτη φορά ή είδηση ότι ένας άκόμα κρατούμενος "αυτοκτόνησε" δεν σταματάει μόνο με λίγες μελοδραματικές άράδες στα ψιλά των έφημερίδων.

Μέσα στις φυλακές ο Κυρίτης, ο Σκανδάλης, ο Μοίρας, ο Ζηρίνης, ο Χριστοφής, ή Κυρίτσι, ή Μπερτράν, ή Χαζάκου ή Μπαρσέσκου, όλοι οι φυλακισμένοι σύντροφοι δεν είναι πιά μόνοι στην άντιστάσή τους. Η καταγγελία των δολοφονιών, ή άντιδράση στους έξευτελισμούς, ή άνεκδική

ση τώνπιό άπλών άνθρωπίνων αίτημάτων προχωράει πιά σε συλλογική άντίσταση όλων των κρατούμενων και των πολιτικών και των "ποιινικών".

Έξω από τις φυλακές οι άγώνες και οι καταγγελίες των κρατουένων συναντούν ένα μικρό έσω κίνημα συμπαράστασης που κάνει την ύποθεσή τους δική του, γιατί βάζει σαν στόχο να παλέψει αυτόν τον ίδιο τον τρομοκρατικό μηχανισμό που λέγεται "ασφρονιστικό σύστημα". Στη συγκέντρωση στο "γυλόριο" που διοργάνωσε το περιοδικό "της φυλακής" στις 23 Μάρτη, παλιοί κρατούμενοι μιλούν για τα βασανιστήρια, για τη ματαπίηση, για τον άγρό θάνατο μέσα στις φυλακές. Μιλούν σ' ένα άερο ατήριο μαζικό που δεν τους βλέπει υπερσοπτικά-φιλανθρωπικά σαν κάποιες πολεμένες ιστορίες, αλλά σαν συναγωνιστές στην πάλη ενάντια στους κατασταλτικούς μηχανισμούς του άσπικού κράτους. Στις 17 και στις 24 Μάρτη ή συμπαράσταση έμφράζεται με συγιενρώσεις μπροστά στις φυλακές Κορυδαλλού.

Άπέναντι σ' αυτές τις άντιδράσεις το Υπουργείο Δικαιοσύνης και ή άστυνομία κινητοποιούνται για να πνίξουν κάθε φωνή άντίστασης. Μέσα στις φυλακές έυλοδοραμοί, μεταγωγές δολοφονική άντιμετάπιση των άπεργών πείνας. Άπ' έξω ακαίρες και γυλόρες για τους συμπαράστατες. Οι έφημερίδες σιωπούν, τα κόμματα της κοινοβουλευτικής άντιπολίτευσης φοβούνται μήπως ταυτιστούν με "κοινούς έγκληματίες".

Είναι ύπόθεση όλων μας να μην περάσει αυτό το πνίξιμο, να συμπαράσταθούμε στους κρατούμενους, να παλαίψουμε ενάντια στα κολαστήρια που λέγονται φυλακή.

«Θέλουμε να ζήσουμε»

*Καταγγέλλουμε: Τούτες τις φυλακές που μυρίζουν αίμα σφαγείου. *Καταγγέλλουμε: Το θάνατο του Γεώργιο Ξυράφη, εκείνου του παλληκαριού των 22 χρόνων που πόνεσε, έξευτελίστηκε, βασανίστηκε μέσα σ' αυτά τα τείχη για να ξεψυχίσει τελικά στα χέρια των δεσμοφυλάκων του Καταγγέλλουμε τους ήθικους άτουργούς στο θάνατό του το Υπουργείο Δικαιοσύνης, τον Διευθυντή των ΚΔΦΚ Κρηνή, τον Ιατροδικαστή Γεωργάλο το κράτος τους που υποβιβάζει τόσο πολύ την ανθρώπινη ζωή. Για ό τους άλλους, όλους εμάς που βρισκόμαστε δεσμώτες σ' αυτό το κολαστήριο, ή ήθικη άτουργία σ' ένα έγκλημα τιμωρείται περισσότερο από τη "φυσική" άτουργία. Το ίδιο απαιτούμε και από τους ενόχους που έζησαν στην άτοκτονία τον Γεώργιο Ξυράφη.

*Καταγγέλλουμε: Τόν βασανισμό με φάλαγγα του πολιτικού κρατούμενου Φλ. Κυρίτσι, την μεταγωγή του στις φυλακές Πάτρας μαζί με τον ντροφό του Γ. Σκανδάλη, την πειθαρχική άπομόνωση του Κυρ. Μοίρας. Τόσο οι Φ. Κυρίτσις, Γ. Σκανδάλης, όσο και ο Κ. Μοίρας έχουν σοβαρά κλονισμένα ύγια από την φθορά και την εξοντωτική μεταχείριση που έχουν ύποστεί στις φυλακές. Δεν θέλουμε να θρηνήσουμε και άλλα θύματα. Δεν θέλουμε να υπαγράψουμε κι άλλο έπιθανάτιο κείμενο. Απαιτούμε την άμεση έπιστροφή των Φ. Κυρίτσι και Γ. Σκανδάλη και την περιθαλή τους στο νοσοκομείο κρατούμενων μαζί με τον Κ. Μοίρα.

*Καταγγέλλουμε την έξουθενωσή μας ήθικη και σωματική, καταγγέλλουμε το κρατικό σύστημα παραγωγής έγκληματιών, άπαρηγορημένων άνθρώπων φυλακών και ψυχιατρείων. Είμαστε ή εικόνα και τό άπέτέλεσμα της φρικτής κοινωνίας που ζούμε. Μας χρειάζονται σαν πρόσχημα για τους φρεταπιστικούς φασιστικούς μηχανισμούς που συντηρούν τό σύστημα της κμετάλευσης.

Δύο μονάχα μήνες πέρασαν από την δολοφονία του θεοφιλιδη. Μια μερα μόνο από τότε που ένας άκόμα κρατούμενος, ο Γ. Μούλης σάθηκε την τελευταία στιγμή από τόν θάνατο όταν άποπειράθηκε να αυτοκτονήσει προτιμώντας αυτή την λύση από την άργή σταδιακή εξόντωση. Ένας χρόνος από τό παγκρόμο του όμοδικού ξυλοδαρμού και των μεταγωγών στις γυναικείες φυλακές. Όταν οι γυναίκες πάλεψαν για άνθρώπινες συνθήκες διαβίωσης των φυλακισμένων.

ΦΤΑΝΕΙ ΠΙΑ Η ΣΙΩΠΗ, ΦΤΑΝΕΙ ΠΙΑ Η ΑΠΟΧΗ, ΘΕΛΟΥΜΕ ΝΑ ΖΗΣΟΥΜΕ
21 Κρατούμενες στις Γυναικείες Φυλακές Κορυδαλλού
18/3/81

Μήνυμα από τη φυλακή

